



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **M.Q. N.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. bytem A. S. 1487/29, O.-K., zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2016 č.j. OAM-677/ZA-ZA02-HA08-2015, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce podal v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě v zastoupení advokátem žalobu, ve které uvedl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že správní orgán nezjistil skutkový stav v souladu s § 2 a § 3 správního řádu,

nevycházel žalobci vstříc, čímž porušil ust. § 4 odst. 1 správního řádu, nepřihlédl při vydání napadeného rozhodnutí ke všem zjištěným skutečnostem v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu a neuvedl v dostatečné míře důvody výroku v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu stanovené v § 12 zákona o azylu či alespoň v případě minimálně zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu a udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Zdůraznil, že v zemi původu se dostal do konfliktu se svým obchodním společníkem a tohoto člověka se v případě návratu do země původu stále obává a dále, že Vietnamskou socialistickou republiku opustil za účelem sloučení se s členy své rodiny, neboť mu záleží na společném životě s družkou a dcerou, které na území ČR trvale pobývají. Má za to, že žalovaný učinil nesprávné závěry z informací obsažených ve správním spise, žalovaný se dostatečně nevypořádal se skutečností, že žalobce měl ve své vlasti spor se svým společníkem a náležitě při hodnocení doplňkové ochrany nevzal v potaz rodinnou situaci žalobce v České republice. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a zdůraznil, že bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcův další legální pobyt na území ČR, a to po zrušeném povolení k trvalému pobytu. Ve vztahu k udělení humanitárního azylu žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by měl správní orgán v této souvislosti vzít v potaz a zdůraznil, že této formy se žalobce výslovně nedomáhal. Pro případné jeho vycestování po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem neexistuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť je na zvážení žalobce, jakým způsobem si upraví svůj další pobyt na území ČR. Nic mu nebrání ve využití zákonných prostředků k odstranění tvrdosti, konkrétně § 122 zákona o pobytu cizinců a dalších institutů. Odvolal se na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.4.2010 č.j. 9 Azs 3/2010, kde je zdůrazněno, že mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy však nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v ČR soukromý vztah. Navrhl žalobu zamítnout.

[4] Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení, a to jak v žádosti tak i pohovorů ze dne 11.8.2015, bylo objasněno, že jmenovaný jako důvod své žádosti uvádí, že žije t.č. se svou družkou a dcerou, přičemž jeho přítelkyně a dcera jsou státními občankami Vietnamu s trvalým pobytem na území ČR. V r. 2014 mu byl udělen výjezdní příkaz a jediným důvodem podání žádosti je legální pobyt na území ČR. Nebyly spatřeny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, se zdůrazněním, že o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR a jediným důvodem je legalizace jeho dalšího pobytu, neboť na území ČR hodlá setrvat jak z ekonomických důvodů, tak i z důvodu soužití s družkou a dcerou. Tyto okolnosti nejsou relevantními důvody pro udělení azylu. Nebyly zjištěny žádné zvláštní zřetele hodné důvody pro udělení humanitárního azylu a s ohledem na obsah zpráv o situaci v zemi původu nebyly shledány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany.

[5] Ze správního spisu soud zjistil, že správní řízení o udělení ochrany započalo žádostí ze dne 11.8.2015, ve které žalobce uvedl, že on ani nikdo z rodiny nebyl nikdy politicky angažován, nevykonával vojenskou službu, v období 2009 – 2012 pracoval jako zaměstnanec restaurace, od r. 2012 provozuje prodejnu potravin. **V r. 2012 opustil Vietnam z důvodu, že se chtěl sloučit se svým otcem žijícím v ČR.** V r. 2014 byl ve Vietnamu na dovolené u matky a poté se vrátil. Ve Vietnamu tak naposledy pobýval od 21.1.2014 do 11.3.2014 u matky. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se nechce vrátit do Vietnamu, **v ČR má dcerku a družku, a chce s nimi zůstat** a dále, že **dříve ve Vietnamu spolupracoval s jedním známým, došlo k nějakému sporu, který nebyl dořešen a on se tohoto člověka obává.** V žádosti o azyl v ČR vidí jediné řešení jeho současné situace, aby mohl zůstat se svou rodinou. Dříve v ČR pobýval od 13.2.2012 do 21.2.2014 z důvodu sloučení s otcem. V ČR s ním bylo vedeno trestní stíhání koncem r. 2013 z důvodu řízení pod vlivem alkoholu, s výsledkem zákazu řízení na 18 měsíců. V případě návratu do své vlasti se obává, že potká člověka, se kterým má spory a také jej potřebuje v ČR žijící dcera a družka. V protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 11.8.2015 je navíc uvedeno, že poprvé v ČR byl v r. 2004, tenkrát tady byl za účelem sloučení rodiny s otcem. Byl tady pár měsíců a vrátil se do Vietnamu, aby dokončil školu. Podruhé to bylo v r. 2012, kdy dostal trvalý pobyt a o ten přišel asi z důvodu, že byl dlouho ve Vietnamu, a tím porušil nějaký zákon. To se stalo asi v červnu 2012. Proti rozhodnutí podal odvolání. Dále ve správním spise založeny zprávy o zemi původu, konkrétně Informace MZV ČR ze dne 26.5.2015 k otázce situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Informace Human Rights Watch ze dne 29.1.2015 „Výroční zpráva Human Rights Watch 2015“ na téma Političtí vězni, Svoboda shromažďování, sdružování, vyznání, zneužívání práv ve vazbě a vězení, klíčové mezinárodní subjekty, dále zpráva Freedom House z 28.1.2015 na téma Svoboda ve světě 2015 – Vietnam, Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015, zpráva Mezinárodní organizace pro migraci z října 2012 – údaje o zemi.

[6] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[7] Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

[8] Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou*

bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

[9] Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

[10] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákona uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46).

[11] Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud v první řadě odkazuje na odstavce [6] tohoto rozhodnutí. Dále nutno zdůraznit, že nebylo prokázáno, že žalobce opustil Vietnam z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobce sám vůbec takové skutečnosti netvrdil a jako důvod opuštění své vlasti uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu a i při pohovoru, že odcestoval v r. 2012 za otcem do České republiky z důvodu sloučení rodiny. Soud poznamenává, že žalobci v r. 2012 bylo 22 let. Žalobce jako další důvod uvedl, že měl rozpory s osobou, se kterou podnikal, a tyto spory nebyly dosud vyřešeny; v případě návratu se obává, že mu jeho bývalý společník mohl škodit. Žalobcem výše uváděné důvody v žádném případě nelze podřadit pod důvody pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce sám popřel potíže se státními orgány ve Vietnamu, a pokud se týká jeho neshod se soukromou osobou, ani toto není podřaditelné pod ochranu dle uvedeného právního ustanovení, když navíc žalobce ani ve své vlasti se neobrátil o pomoc na státní orgány. Žalobce svou obavu nastínil jen v obecné rovině.

[12] Co do rozhodnutí o udělení humanitárního azylu, soud musí zdůraznit, že udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Udělení humanitárního azylu je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů, a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5Azs 105/2004-72 a ze dne 15.10.2003 č.j. 3Azs 12/2003-38). Při vyhodnocení této otázky soud dospěl k závěru, že závěry posouzení humanitárního azylu žalovaným je logické, přičemž žalovaný vycházel z dostatečných podkladů a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Dle názoru soudu žalovaný nepřekročil meze správního uvážení.

[13] V souvislosti s otázkou humanitárního azylu považuje soud ještě za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.4.2004, č.j. 4 Azs 47/2004-60, z něhož mj. vyplývá, že důvody hodné zvláštního zřetele, jejichž zjištění je předpokladem pro udělení této formy azylu, nejsou v zákoně o azylu definovány. Lze přesto dovést, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky z důvodu společného soužití je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Nutno konstatovat, že snaha o společné soužití s družkou a dcerou nemusí být v každém jednotlivém případě důvodem pro udělení humanitárního azylu.

[14] Jako nedůvodný hodnotí krajský soud i žalobní bod spatřovaný v porušení ust. § 14a zákona o azylu, konkrétně v tom, že v případě návratu, vzhledem k jeho dlouhotrvajícímu konfliktu se společníkem, byla by ohrožena jeho práva, která jsou zakotvena jako základní lidská práva v řadě mezinárodních dokumentů, a že splňuje alespoň podmínku dle odst. 2 písm. d). Žalobce neměl před odjezdem z Vietnamu žádné potíže se státními orgány, potíže se spolupodnikatelem neřešil žádným způsobem, neobrátil se o pomoc na policii či jiné orgány a jeho obava je jen na úrovni soukromé osoby. V návaznosti na uvedené má soud za to, že případné nezbytné vycestování z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

[15] Soud neshledal porušení ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ani vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v České republice má družku a nezletilou dceru. Soud především zdůrazňuje, že žalovaný se touto otázkou v dostatečném rozsahu zabýval. Přesto soud považoval za nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobce na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, a tedy, zda tvrzená hrozba vážné újmy spadá pod ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když dle žalobce nebyl respektován čl. 8 Úmluvy. Z ustálené judikatury správních soudů jednoznačně

vyplývá, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle v tomto odstavci citované právní úpravy. Soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 30/2007 ze dne 26.7.2007, č.j. 5 Azs 46/2008-71 ze dne 28.11.2008. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a to za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, nelze podřadit pod splnění podmínek ustanovení o doplňkové ochraně. Nelze než uvést, že žalobce měl povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a svým chováním pozbyl toto povolení. Tuto skutečnost chce napravit pomocí zákona o azylu. Není možné, aby si žalobce ke své ochraně vybral zákon o azylu, který je specifickým zákonem, sloužícím lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni. Tento zákon v žádném případě neslouží k legalizaci pobytu. Žalobce netvrdil takové okolnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být osobou, na kterou se zákon o azylu vztahuje. V žádném případě pak nelze vzhledem k uvedenému mít za to, že vycestováním žalobce by došlo ze strany České republiky k porušení mezinárodních závazků. Žalobce v první řadě má právo využít všechny instituty, které nabízí zákon o pobytu cizinců. Nicméně nutno zopakovat, že žalobci v zemi původu v žádném případě nehrozí vážná újma. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu. Pokud má žalobce za to, že žalovaný v jeho případě nerespektoval čl. 8 Úmluvy, pak soud se s touto námitkou neztotožnil. Primárně chrání práva cizince na soukromý a rodinný život vyplývající právě z čl. 8 Úmluvy ust. § 119a odst. 2 a § 179 zákona o pobytu cizinců. Kromě toho žalobce může se svou družkou a dcerou svůj rodinný život realizovat i v zemi původu, neboť jeho družka je rovněž vietnamského původu a ve Vietnamu žije matka žalobce.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně situace v zemi původu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá z obsahu spisu, žalobce byl seznámen s obsahem spisu, měl možnost se ke všem důkazům vyjádřit a nevznel žádné námitky. Žalovaný v naprosto dostatečném rozsahu své rozhodnutí odůvodnil.

[17] Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalobce se náhrady nákladů řízení vzdal.

[18] Státu vznikly náklady spojené s tlumočením. Podle ust. § 36 odst 2 s.ř.s. náklady spojené s přibráním tlumočnicka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou

pokračování

7

62Az 8/2016

vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 26.5.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně